

TELEGRAFUL ROMAN.

Apere Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălăutate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiin, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepubliceți nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
fie-care publicare.

„Per aspera ad astra!“

Sârguința serioasă se încoronează cu rezultate folositoare. Sârguinciosului, dar numai acestui-a, îi votezi bucuros laudă și recunoștință. Faptele acestui-a, fiind că sînt bune și demne de imitat le înregistrezi, și o faci cu plăcere, cu atât mai vîrtos, știind că te afli înaintea unei fapte, pentru a cărei recompensă nu există altă lege decât opiniunea publică. Opiniunea publică poate face recompensa tot așa de mult simțită, ba chiar și mai mult decât o lege oare care. Fapta celui sârguincios merită a fi adusă înaintea forului acestei-a, odată spre a fi recompensată și a doua spre a servi drept stimul pentru alții.

Trăim într'un timp, care cere să dovedim prin fapte că existăm. Și fiind că existența se califică după calitatea faptelor săvîrșite și fiind că numai existența aceluia-a valorează, care o probează prin fapte, cari dovedesc progres, opiniunea publică e chemată în prima linie a satorii, cum ar trebui să ne fie faptele, voind a avea o existență deamă de apretiat. Opiniunea publică, respective reprezentanții acestei-a, șiarele aleg din faptele săvîrșite cu scirea lor pe unele și le înregistrează pe lângă o recomandare sau apretiare din parte-le.

De fapt munca șiarelor e pentru viitoriu. Se critică în șiare și se recompensează în șiare, ce e drept faptele prezentului, scopul ulterior, ce-l urmăresc aceste-a însă e, a pregăti pe basa acestor-a viitoriul. A contribuî, ca faptele bune din prezent să afe imitatori, ear cele rele să se omită; de acestea să nu mai ocure în viitor, eată scopul șiarelor.

Pentru ca o națiune să-și asigure o existență deamă se cere să săvîrșescă fapte demne de înregistrat. La săvîrșirea aceasta trebuie să i-a parte fie-care membru al ei, dela cel mic până la cel mai mare. Fie-care trebuie să conlucre, unul într'un fel, altul într'altul. Conlucrearea va duce la scop luându se cei mai puțin versați și inițiați în lucrare după ce-i esperți. Doi bătrani trebuie să lucre, căci au multă esperință, cei mai tineri asemenea, pentru că au multă abilitate. Faptele bătrănilor trebuie să fie dese — dacă n'au fost negligenți — cele bune au fost apretiate, cele rele respinse și reprobate. Tinerimea are deci ocaziune a-și pute proba abilitatea sa luându se după faptele apretiate ale bătrănilor. Numai prin probarea aceasta va documenta tinerimea că vrea și ea din parte-și să conlucre la asigurarea unei existențe demne pentru națiunea, din a cărei sin a eșit.

Faptele celor bătrani trag în cumpănă, după acestea sîntem judecați. Faptele tinerimei au chemarea a ne arăta, că vrea și ea ca la timpul său să săvîrșescă fapte, după cari să putem fi judecați.

Tinerimea va produce la timpul său fapte demne de apretiat, cari să tragă în cumpănă, dacă se va iniția de timpuriu întru săvîrșirea de fapte: Ori ce faptă a tinerimei ca efluxul unei sârguințe serioase ne îndreptătesce a presupune, că tinerimea a apucat pe calea inițiarei.

La tinerimea română în special s'a putut, și în mare parte se poate și ați, aplica cu necontestabilă îndreptățire devisa „per aspera ad astra“ în sensul cel mai strins al cuvântului.

Mulți dintre bărbații nostri de ați au studiat și și au agonisit cunoscințele, cari i-au recomandat la poziția ce o ocupă ați în societate, între impregiurările cele mai triste, în lipsă, în necas și în sudoarea feței proprii, per a spera. În tinerete nu le-a prea prisosit timpul de a se gândi și la fapte, cari să dovedească că ei se inițiază pentru viitoriu. Nici nu a fost de lipsă, căci starea lor a fost do-vada cea mai bună, că au fost pătrunși de sârguința serioasă.

O parte mare a tinerimei noastre de ați e scutită de neajunsurile, cu cari s'a luptat tinerimea de odinioară. Parte familiile înșile, parte fondurile, multe puține de care dispunem, acopere și delătură lipsele și neajunsurile și scutesc pe tinerime de neplăcerile de odinioară.

Tinerimea de ați se poate gândi la fapte, cari să o recomande pe viitoriu, cari să arate, că ea să inițiază în lucrare. Nu cerem dela tinerime cine scie ce fapte mari și ponderoase. Pricepem și noi a ne reduce pretensiunile ținînd cont de capabilitatea autorului. Cerem însă și aceasta în mod imperativ, ca faptele ce se săvîrșesc, mici, mari, cum sînt, să dovedească o sârguință serioasă.

Fapta tinerimei, care dovedește o astfel de sârguință o înregistrăm și ne bucurăm de ea. Tinerimea, care o a săvîrșit, va scî apretia înregistrarea noastră și va vedea în motiv de a lucra și mai departe așa precum a lucrat, ca să i se poată dice odinioară că a trecut „per aspera ad astra“.

„Kronstädter Ztg“ Nr. 15 din 27 Ianuarie a. c. într'un foileton, care poartă titula dela începutul acestor șiururi aduce o recensiuine despre ședința publică, pe care o aserbat societatea de lectură a studenților dela gimnasiul nostru mare din Brașov în preseara „Botezului Domnului“, după cum s'a anunțat și în coloanele acestui șiar.

După ce se plînge recensentul, că junimea studioasă săsească privesce în ori-ce lucrare intelectu-ală o povară și caută prin mii de mijloace artificioase a și-o ușura, pentru ca să câștige în modul acesta timp spre plăceri. După ce arată mai departe, că vina la starea aceasta de lucruri în mare parte cade asupra părinților, cari se acomodează întru toate cu pretensiunile fiilor lor, trece la ședința publică amintită.

„Între tinerimea română la gimnasiul de aici românesc, dice recensentul „domnesce, precum se vede, peste tot alt spirit. Tinerimea aceasta nu și-a înscris pe stindardul seu devisa „per aspera ad astra“ se nizuesce însă „per aspera ad astra.“ Mulți tineri români o incurcă cu starea materială cum biet pot, sînt cu atât mai silitori, își ved de cărțile lor și au să devină oameni bravi în chemarea lor. Ei nu dau baluri, cari să-i amețescă săptămâni întregi, au însă de 5 sau 6 ani o societate științifică, căreia aparțin studenții celor 2 clase superioare gimnasiale și elevii academiei comerciale ca membrii ordinari. Societatea aceasta poartă modestul nume: Societatea de lectură a studenților dela scoalele medii române gr. or. din Brașov,“ are statute întărite de ministeriu și produce rezultate foarte raționabile (*sehr anständige Leistungen*.) Programul s'a executat preste așteptare.

„M'am convins din cele auđite, dice recensentul, care, ca strein, după cum o spune însuși, a venit la ședința parte din interes, parte din curiositate, că sârguința serioasă a tinerimei de aici a produs rezultate demne de recunoscut, că sârguința aceasta a fost întîmpinată cu viu interes de toate păturile națiunii și că o națiune, care a apucat pe o astfel de cale, se poate aștepta la un viitor demn.

„M'am vedut îndemnat a gratula națiunii, surori sincere, de și nu fără oare-care invidie, că la ea chiar și tinerimea studioasă are priceperea adevărată, care poate face pe un popor mare și fericit si are și puterea morală de a conlucre și ea din parte-și la realizarea aceluia scop.“

Tinerimea noastră studioasă dela gimnasiul din Brașov șiși dă silința a se iniția în fapte. Silința aceasta e împreunată cu sârguința serioasă și aceasta ne pare bine. Am înregistrat acest fapt ca se nu fie unicul pe viitor. L'am apretiat, fiind că merită a fi imitat. Luăm spre plăcută cunoscință cele ce s'au petrecut în Brașov. O facem aceasta în credința, că tinerimea de acolo va merge și de aci înainte pe calea începută.

FOIȚA.

Cristian Waldo

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus de E. B.)
(Urmare 7).

Cristiano neavînd cea mai mică idee de faptele din cestiune se hotără a-și dobândi lămuririle necesare cu ori și ce preț.

— Mătușa dtale, dise el cam nejenat, se pare smintită, sau ceva mai rău!

— O! pardon, domnule Goeffle, mătușa mea este o persoană, care trebuie să o respectez, și eu o acuz numai de orbie sau de prejudeț.

— Orbie sau prejudeț, imi e tot una! Ce ved lămurit, este, că dînsa voiesce să-ți silească înclinația.

— O! aceasta de sigur, căci eu detestez pe baronul!

Ea nu și-a spus dară nimica?

— Tocmai din contră! Credeam...

— O! domnule Goeffle, ai putea Dta crede, că, în vîrsta mea, și ave cea mai mică înclinația pentru un bărbat de cinci-șeci și cinci de ani?

— A, da! persoana, care-ți este destinată, e de cinci-șeci și cinci de ani?

— Dta faci, ca și când te ai îndoi, domnule Goeffle! Dta scii doară bine de câți ani este, Dta care i ești sfătuitor și, precum se dice amic devotat... însă eu nu o cred.

— O! în adevăr, Dta ai dreptate.

Pe capul meu, dacă-mi pasă de el! Dară cum numesci pe domnul acela?

— Baronul! Da nu scii de cine vorbesc?

— Nici de cum; atăți baroni sînt pe lume!

— Dară mătușa mea și-a spus...

— Mătușa Dtale, mătușa Dtale... sciu eu ce dice mătușa Dtale? Ea însăși poate nu o va scii!

— A! pardon: ea scie prea bine ce dice! Ea are o voință de fer. Este cu neputință să nu-ți fi împărtășit proiectele sale asupra mea, de oare-ce ea pretinde că Dta le aprobezi!

— Eu să aprobez, ca se jertfesce o copilă încântătoare ca Dta unei barbă-sură?

— A, veți că scii vîrsta baronului?

A cărui baron, mai odată?

— A cărui baron? este de lipsă să-ți spun numele omului de zăpadă?

— A da! E vorba de omul de zăpadă? Ei bine, mărturisesc că cu aceasta nu m'am procopsit.

— Cum, domnule Goeffle, Dtanu cunosci polecra celui mai puternic, celui mai bogat, tot odată celui mai răutacios și celui mai uricios dintre clienții Dtale a baronului Olaus de Waldemora!

— Ce, proprietarul acestui castel?

— Și a castelului nou, de pe celălalt țărm a lacului, și a nu sciu câtor mine de fer, de plumb 'au de alumen, și a mai multor văi, păduri și munți fără a socoti câmpurile, vitele, moșiile și lacurile; cu un cuvînt, stăpînul preste a decea parte din provincia Dalecarliei. Eată rațiunile, ce mi le arată mătușa mea de dimineața până seara spre a mă face să-mi uit că el este bătrîn, trist, bolnav și poate încărcat cu crime!

— Doamne sfinte! esclamă Cristiano tare uimit, eu mă afli în casa unei persoane foarte amabile!

— Dta îți bați joc de mine, domnule Goeffle! Nu cređi în crimă... vorbele de dinainte le-ai đis numai de a mă batjocori?...

— Ce am đis adineazuri, sînt gata a repeta, însă a și voi să sciu de care crimă acuzi gazda mea?

— Eu nu-l acuz; gura lumii m'a datat a vedea într'insul ucigașul tatălui său, a fratelui său, ba chiar a cumnatei sale, a nefericitei Hilda!

— Cum, numai atata?

— Dar Dta scii bine vorbele aceste, domnule Goeffle; n'ai fost Dta însărcinat pe timpul acela?... Nu, mă înșel, tatăl Dtale trebuie că a fost pe atunci avocatul baronului Olaus. Baronul a produs, nu sciu, ce acte... Nu i s'a putut dovedi nimic; dară nici adevărul nu s'a aflat și nici nu se va afla vreodată, sau doară când se vor scula morții din morment spre a-l spune.

favorul radicalismului. Floquet răspunde într-o vorbire lungă aplaudată de cei din stânga. Restituirea legilor de proscricțiune e un act politic. Răbdarea republicanilor în respectul pretensiunilor monarchistice e eshauriată. Laroche — Foucauld — Bisaccia îl intrerumpe cu cuvintele: Mie îmi promisese Thiers a rechema pe principii, el totdeauna minția! (Tumult mare.)

La 6 oare 25 min. se încheie ședința. Ședința viitoare mâne la 2 oare d. a. Se vede, că propunerea Fabre va într'ună majoritatea.

Instrucțiune

în privința executării articolului de lege XXXIX din 1882, care tractează despre modificările unor §§-i ai articolului de lege XL din anul 1868 referitoriu la puterea de apărare.

Capitlul VII

la §. 5 al legii de față.

Candidații la preoția.

1. În înțelesul alineelor 1 și 2 ale §-lui 5 din legea de față, candidații la preoția și ascultătorii de teologie ai bisericilor și confesiunilor recunoscute prin lege, cari sunt înrolați pe calea recrutării ordinare numai în acel cas au aspirațiuni a fi licențiați spre continuarea studiilor lor teologice și la timpul său spre a fi inferiți în registrul armatei sau a apărării de țară (honveđime), dacă sau pe timpul recrutării ascultă deja studiile teologice, sau dacă pe timpul intrării lor în oaste (1 Octomvre) au început a asculta aceste studii.

2. Pe timpul scădemântului, ce se arată sau ar obveni în seria preoților confesiunilor recunoscute prin lege — în înțelesul alineelor 3 și 4 ale §-lui 5 din legea de față — au aspirațiune la favorul acesta în mod condiționat:

a) Acei studenți înrolați din clasa penultimă a gimnasiului superior, cari nu din vina lor propriă sau întârziat în studii, asemenea și cei înrolați din clasa ultimă a gimnasiului superior, și anume atât cei dintâin, cât și cei din urmă în cazul acela, dacă vor declara înaintea comisiunii asentătoare, că s'au decis pentru ascultarea studiilor teologice și pentru cariera preotească, respective, dacă vor documenta că li este asigurată primirea în seria ascultătorilor de teologie sau în vre-un noviciat călugăresc;

b) acei voluntari pe un an, cari sunt primiți condiționat și cari au devenit ascultători de teologie înainte de timpul concesiunii finale a favorului lor de voluntari pe un an, sau dacă în timpul acesta și-au început studiile lor teologice respective s'au primit în vre-un noviciat călugăresc.

Favorul acesta însă se va acorda obligațiilor la apărare amintiți sub punctele a) și b) numai pe lângă condițiunile și restricțiunile precisate mai de aproape în alineele 3 și 4 ale §-ului 5 din legea de față.

3. Favorul acesta numai în acel cas se va estinde asupra indatorărilor la apărare, înrolați pe calea recrutării posteriore, dacă aceia și-au început ascultarea studiilor lor teologice până în 1 Octomvre a acelu an, pentru care sa făcut recrutarea posterioară (vedi punctul 1 al capitlului present); sau dacă aceia, încă pe timpul recrutării făcute pentru anul amintit, au fost ascultătorii vre unei din cele două clase ultime ale gimnasiului superior. (Vedi punctul 2. a) al capitlului present.)

4. Pentru aducerea decisiunii de forul prim e competentă:

a) cu privire la astfel de aspirațiuni valorisate cu ocaziunea asentării ordinare sau recrutării posteriore comisiunea asentătoare, pe lângă aplicarea corespunđătoare a decisiunilor referitoare la acest loc din §§-fi 40 și 56 ai instrucțiunii date în obiectul executării legii de apărare;

b) în toate alte casuri cari sunt a se regula pe calea negocierii — sub înțelegând aci și cazul cuprins în alinea penultimă a §-ului 5 din legea de față — respectiva comandă districtuală de întregire militară, respective în privința celor înrolați la honveđime — comanda batalionului de honveđi în conțelegere cu oficianții cercului (pretor, în orașele sau cetățile ce au un magistrat regulat — primariul, în orașele sau cetățile investite cu dreptul de jurisdicțiune — antistiele districtuale, și în lipsa acestora comisiunea administrativă amintită în §-ful 36 al articolului de lege VI din anul 1876; în Croato-Slavonia vice comitele respective șeful districtual și în orașe sau cetăți primariul.)

În forul al doilea, la care este a se subșterne pe calea autorității (judecătoriei) politice petițiunea respective recursul — decide auctoritatea districtuală militară respective comanda districtuală de honveđi în conțelegere cu comisiunea administrativă amintită în §-ful 36 al articolului de lege VI din anul 1876, — și în Croato-Slavonia în conțelegere cu vice comitele respective cu șeful districtului și în orașe sau cetăți cu primariul.

În forul suprem decide ministrul comun de rebel în conțelegere cu ministrul de honveđime, — referitoriu la honveđi, ministrul de honveđime singur.

În contra decisiunii respingătoare se poate recurge în timp de 14 zile computate dela înmanarea decisiunii scripturistice, ce are a se efectui îndată. Dacă decisiunea forului al doilea consună cu cea a forului prim, recurgerea mai departe nu are loc.

Decisiunea asupra astor felii de aspirațiuni ridicade din partea rezerviștilor de întregire se aduce în asemenea mod; și și aceștia după primirea treptelor (ordurilor) mai înalte eclesiastice sau după aplicarea lor ca presbiteri sunt a se inferi în seria presbiterilor castrensi.

5. Obligații la oaste, ce se bucură de vre-unul din favorurile cuprinse în §-ful 5 al legii de față până nu vor fi denumiți de presbiteri castrensi la armată s'au honveđime sunt îndatorăți ași justifica din an în an sustarea acestei aspirațiuni a lor înaintea comandei districtuale de întregire militară respective de honveđime.

În casurile amintite în alinea 5 a §-lui 5 din legea de față, mai departe cu privire la candidații de preoți și parochi și atunci, dacă aceea nu sunt în stare a documenta cu atestat primit dela autoritățile lor eclesiastice (superintendente etc.) că, — conform organizării districtuale a bisericii lor — a candidații la preoția aparțin la legătura corporațiunii preoțesci, sau dacă aceia în decurs de 4 ani, computați dela terminarea studiilor lor teologice, nu vor fi aplicați ca parochi; sau în fine dacă aceia, în urma repetitelor provocări făcute din partea comandei districtului de întregirea militară respective a batalionului de honveđi, — cari în privința aceasta se adresează către autoritățile politice — întreasă fără rectificare suficientă ași do-

cumenta sustarea mai departe a aspirației lor: favorul acesta e a se considera ca încetat, și respectivii obligați la apărare — întru cât nu ar fi satisfăcut încă îndatoririi lor față de serviciul activ legal, — sunt a se cita în lăuntru spre implinirea acestui serviciu. —

Încetarea favorului se publică pe calea autorității statorite în punctul 4 al acestui capitlu.

Astorfel de indatorăți la oaste, întru cât nu s'ar fi bucurat încă de favorul de voluntar pe un an, au însă aspirațiuni la acela, e a li se da acest favor prin trupa permanentă (comanda batalionului de honveđi) în acel cas, dacă recurg pentru acesta în restimp de 14 zile, computate dela ridicarea la valoare de drept a decisiunii, prin care se anunță încetarea favorului, la comanda districtuală de întregire militară, respective la comanda batalionului de honveđi, și dacă pe timpul înrolării lor au avut aspirațiuni la favorul de voluntar pe un an, sau la primirea condiționată ca voluntar pe un an, și în cazul din urmă vor satisface condițiunilor necesare pentru dobândirea finală a favorului de voluntar pe un an.

Dispozițiuni transitorice.

6. Acei obligați la oaste, înrolați înainte de intrarea în viață a legii de față, cari satisfac decisiunilor referitoare la acest loc, ale §-lui 5 al acestei legi, în urma rugării lor sunt a se împărtași posteriormente în favorurile acestui (5) §. prin comanda districtuală de întregire militară, respective a batalionului de honveđi.

Dacă aspirațiunea nu se consideră de îndreptățită, petițiunea e a se înainta spre decisiune la forurile mai înalte pe calea statorită în punctul 4 al capitlului present.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Roman“.

Offenbaia, 12 Ianuarie 1883. (Adunarea învățătorilor gr. or. din despărțământul al III-lea, protopresbiteratul Lupșei, ce aparține Reuniunii învățătorilor gr. or. din districtul Abrudului, ținută la 27 Decemvre 1882 în comuna Offenbaia.)

În conformitate cu decisiunea comitetului central al Reuniunii învățătorilor gr. or. din districtul Abrudului, dl Ioan Danciu, administrator ppresbiteral al tractului Lupșa a convocat adunarea de constituire a despărțământului al III-lea (ppresbiteratul Lupșei) spre ziua sus amintită.

În ziua de 27 Decemvre 1882 se prezentară mai mulți dintre învățători luând parte și la serviciul divin.

După terminarea serviciului divin și invocarea Duchului sânt învățătorii se intrunesc în scoala din Loco carea era destinată spre acest scop.

Dl adm. protopresbiteral, Ioan Danciu, deschide ședința prin o cuvântare acomodată împregiurărilor arătând scopul cel urmăresc Reuniunile învățătoresci.

După deschiderea ședinței constatându-se membrii prezenți (11 învățători) a urmat constituirea despărțământului în Subreuniune, alegându-se de președinte Dlu Ioan Danciu, Administrator protopresbiteral tractual, care deși ocupat cu alte afaceri totu și primesce asupra-și aceasta sarcină, promițând tot odată că va lucra din toate puterile în favorul Subreuniunii; vicepreședinte Andreiu Muntean,

se ȋic, să se preumbe, ci se facă reflecțiuni mai bune, pre când Dta ai să sfătuesci pe un amic vechiu pe dl Goefle... adevă pe mine, în sfârșit pe cineva, care-ți poate ajuta să te măriți după muritorul fericit pre care l preferezi.

— Dară eu îți jur, scumpe domnule Goefle, răspunse Margareta, că nu iubesc pe nimenea. O doamne! Numai aceasta mi-ar mai trebui, ca se fiu și mai de plâns! E destul a uri pe cineva, și a fi silită să suferi atențiunile sale!

— Dta nu ești sinceră, scumpa mea, replică Cristiano, jucând rolul dlui Goefle cu convingere și cu un fel de probabilitate: Dta te temi că eu voi spune confidențele Dtale, contesei, clienței mele!

— Nu, dragă domnule Goefle, nu! Știu că Dta ești mai mult de cât un om de cinste, ești un om bun. Toată lumea te cinstește, și însuși baronul, care cugetă de toată lumea rău, nu cutează a te vorbi de rău. Atâta stimă și încredere am în Dta, încât am așteptat sosirea Dtale aici și trebuie să-ți spun cum mi-a venit ideea să te cercetez: în vre-o câte-va cuvinte va fi spusă istoria mea, de oare ce mătușa mea poate nu ți-o va fi spus destul de exact. Eu sunt crescută în castelul Dalby (în Woermland, cam două-deci de miluri de aici) sub ochii tutricei mele, a contesei Elfrida de Elveda, a sorei tatălui meu. Dacă ȋic sub ochii ei... Mătușa mea iubesc lumea și politica. Ea umblă pe la curtea din Stokholm, ea se interesează de afacerile dietei mai mult ca de

mine, care trăiesc de la nașterea mea într'un castel forte trist, cu o guvernantă franceză, domnișoara Potin. Aceasta, din norocire, este foarte blândă și mă iubesc tare. Mătușa mea vine de două ori pe an, să vadă, dacă am crescut, dacă vorbesc bine franțuzește și rusește, dacă nu am lipsă de ceva, și dacă preotul rigoros dela biserica noastră veghează bine ca se nu primim altă vizită de cât numai a preotului și a familiei sale.

— Nu este lucru șod?

— Nu; dară n'aș fi în drept a mă afla nefericită. Eu lucrez mult împreună cu guvernanta mea, sunt destul de avută și mătușa mea este așa de generoasă, încât nu sufer nici o lipsă; apoi domnișoara Potin este amabilă, și când ni se face urit, cetim romane... O? romane foarte cinstite și foarte frumoase; ele ne fac de uităm singurătatea și ne arată totdeauna crima pedepsită și virtutea respălțită!

— Socoteală bună!...

Adevărat, că nu este rău a crede romanele aceste și a se purta întocmai după intențiunile lor... însă nu s'a furișat în singurătatea aceea și printre paginile romanelor vr'un băiat frumos în casa sau în căpșorul Dtale, pre lângă toate veghierile preotului și a mătușei?

— Nu, nici de cât, eu pot jura, domnule Goefle, răspunse Margareta cu sinceritate. Totuși îți pot spune, că spiritul meu și-a format un chip oare-care despre bărbatul, pre care mi l-a anunțat mătușa

mea fără veste, este o săptămână și că aretându-mi ea pe baronul Olaus de Waldemora cu cuvintele: „Acesta este, fi amabilă! eu l'am aflat așa de deosibit, altfel, ca pre cel din visul meu, de n'am fost nici de cât amabilă.

— Pricep. Și mătușa Dtale...?

— Ma batjocorit. „Ești o nebună, mi-a ȋis. O fată de neam bun n'are să-și facă nici când idei de amor. N'ai să te măriți ca se iubești, ci ca să te faci damă mare. Eu voesc să te faci baroneasă de Waldemora, sa l îți jur, că ai să remai cât vei trăi prinsă în castelul acesta, fără să mai vești suflet de om. Am să fac mai mult, am să alung pe domnișoara Potin, căci dânsa pare că-ți dă sfaturi rele. Decide-te; îți dau o lună de ȋile. Baronul ne invită se petrecem sărbătorile crăciunului*) în bogata sa residență din Dalecarlia. Acolo, avem să ne petrecem foarte bine. Tot numai venătoare, baluri și teatru. Acolo îți vei pute face o idee de bogăția sa, de creditul său, de autoritatea sa, și vei recunoaște că nu poți aștepta nici când o parte mai briliantă și mai cinstită.

(Va urma.)

*) Sărbătorile crăciunului durează în Svedia și Norvegia dela 24 Decemvre până la 6 Ianuarie.

